జయమా అపజయమా

జైలు వార్డరు వచ్చి నవారు వేస్తున్న సీతారాముణ్ణి భుజం తట్టాడు:

'నీ కోసం ఎవరో వచ్చారు పంతులూ. లేలే. అయినా నిన్ను రాతకోతలకని యీ గదికి పంపించాం గాని, నవారు వేయమని ఎవరు చెప్పారయ్యా?'

'రాతకోతల కంటె వేయటమంటేనే నాకిష్టం సింహాద్రిగారూ. అయినా నా కోసం వచ్చేవాళ్ళెవరూ వుండరే.' అని సీతారాముడు లేచి నిలబడ్డాడు.

'ఏమో. నాకేం ఎరిక? ఎవరో ఆడపిల్ల. కిందటి నెల గూడా ఆలస్యంగా వచ్చి తిరిగి పోయిందని సూపరెంటు గుమాస్తాగారు చెబుతున్నాడు. పేదరుపులు అరుపాతువు నీకేం తక్కువయ్యా. నిన్ను మగాళ్ళే 'లవు' జేస్తుంటే ఆడాళ్ళు 'లౌ' జెయ్యరంటయ్యా.'

వార్డరు సింహాద్రి జోక్‌తో ఆ గదిలో నవారు వేస్తున్న ఖైదీలందరూ పగలబడి నవ్వ సాగారు.

* * *

కటకటాల యీవల నిలపడి, సీతారాముడు తన తలమీది జైలు టోపీ తీసి ముఖం తుడుచుకొని, వరుసగా, ఆవేదనా పూరిత దైన్యవదనాలతో ఆత్రుతగా పరికిస్తున్న ఖైదీల బంధువుల్ని పరిశీలించి చూస్తున్నాడు. ఒక చివరగా జానకి కన్పించింది.

'జానకీ! నువ్వా...?'

అక్కడ కావలావున్న వార్డరు–అందర్నీ హెచ్చరిస్తున్నాడు।

'తినుబండారాలూ, వుత్తరాలూ ఏవీ ఆర్డరులేందే ఖైదీలకు యివ్వగూడదు. ఇనప వస్తువులు, బ్లేడ్లూ–ఎవరైనా – పట్టుబడితే – శిక్ష. అరగంట టయిం వుంది.'

వార్డరు కొంచెం దూరం, సాగిపోయిందాకా తాత్సారించి జానకి కటకటాలను సమీపించింది. ఆమె మాటలకోసం పెనుగులాడుతున్నదని, తనను పోల్చుకోనీయని కన్నీళ్ళ తెరను చీల్చ చూస్తున్నదని సీతారాముడు గ్రహించాడు. కటకటాలకు తన కణతలను ఆనించి–మళ్ళీ పిలిచాడు. 'జానకీ...' ఆమె ఒక చేతితో ఇనుపకడ్డీలను పట్టుకొన్నది.

'నన్ను క్షమిస్తావా...సీతారాం'

'విన్నా? నీ తప్పేముంది? పిచ్చిదానివి.'

'నేను ఓడిపోయాను. నీ కన్నా గొప్పదానిననుకొని ఒకసారి గర్వపడి మోసపోయాను. నేనే జయించాననుకొని అనుకొన్నాను. కాని విజయం నీది. నీ పాదాలను స్పృశించే అర్హత గూడా నాకు లేదు. ఒక్కమాట కోసం వచ్చాను. 'నిన్ను క్షమిస్తున్నాను' అను. చాలు.'

సీతారాముణ్ణి గూడా మాటలు పెగల్చనీకుండా గుండెలో వున్నదేదో ఆపుతున్నది. జైల్లో నేర్చుకొన్న ఓర్పు, అంతః పరిశీలన గూడా అతనికి కొంతసేపు తోడ్పడలేదు. కాని బొట్టూ, మంగళసూత్రమూ లేని జానకి రూపుచూసి విభ్రాంతుడైనాడు; దానితో మాట పెగిలింది.

'జానకీ...'

జానకి అప్రయత్నంగానే పమిటె చెంగును మెడకు చుట్టుకొన్నది. అశ్రుజలాన్ని దాచటానికి అటువైపు తిరగబోయింది.

'నా కెందుకు ఉత్తరం రాయలేదు—జానకీ'

'ఎందుకు? ఇక్కడ గూడా నీ శాంతిని నాశనం చేయటానికా? నీ పాదధూళిని శిరస్సున ధరించే అధికారాన్ని యిదివరకే కోల్పోయాను. ఇంకా పాపం చెయ్యమంటావా?'

'ఎప్పుడు...? ఏమైంది?'

'ఆరు నెలలయింది. ఆయన తాగుతున్నాడని నాకిదివరకే తెలుసు కాని గుండెజబ్బు సంగతి తెలియదు. ఒకరోజు తెల్లవారుఝామున మెట్లమీద పడివున్నారు.'

జానకి వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్నది. కటకటాలతో ఇరికించిన కణతల్ని గట్టిగా సీతారాముడు వత్తుకొంటున్నాడు. గంట మోగింది.

వార్డరు సింహాద్రి మళ్లీ భుజం తట్టాడు.

'ఎవరు పంతులూ. విధవురాలుగా వుంది'

'అవును... జానకి విధవ అయింది.' నవారు గదిలో నవ్వు ముఖాలన్నీ ముడుచుకొన్నవి.

* * *

ఆ వేసవి కాలంలో—వున్న వూళ్లోనే—ఆర్. టి. సీ వాళ్ల బస్సు డిపోలో కాంటీనూ; ఫ్యాన్సీస్టోర్సు తెరుచుకొన్న సీతారాముణ్ణి—తెలివిన పడ్డాపురా—అని పెద్దలందరూ మెచ్చుకొన్నారు. తల్లి పోతూ, మేనమామకు—తననూ, ఆస్తినీ అప్పగించినప్పటి నుంచీ, ఆ మేనమామే సగం ఆస్తిని అస్తవ్యస్తం చేసినప్పటిదాకా, రికామీగా తిరిగినవాడు— ఇన్నాళ్లిటికి— అమాయికత్వం నుంచి. గుడ్డును చీల్చుకొని బయటబడ్డ కోడిపిల్లలాగా— బయటపడ్డందుకు, భద్రం యింకా అతని స్నేహితులు సంతోషించారు. కాని సీతారాముడు ఎవరితోనూ విశేషించి గుండె విప్పి మాట్లాడే రకంగాదు.

* * *

సీతారాముడు — ఉలిక్కిపడి మళ్లీ విన్నాడు. ఈ మిట్టమధ్యాహ్నం వేళ తన కోసం వచ్చే వాళ్లెవరూ వుండరు, ఎవరైనా వుంటే బస్సు డ్రైవర్లే వుండాలి. మూడు ముక్కల ఆటకు వాళ్లకు అప్పులు కావాలి.

అప్పుడే దుకాణం మూసి, వడగాలిని ఈదుకుంటూ యిల్లుచేరి, వరల భావిలోంచి నాలుగు కడవల చన్నీళ్లు మీద కుమ్మరించుకొని వంట ప్రయత్నం మొదలు పెట్టాడు. పెరట్లో కోసుకొచ్చిన అరిటాకును, పడమటింటి పాటిమట్టి గోడవారగా వుంచబోతుండగా, బయట తలుపు మళ్లీ చప్పుడై పిలుపు విన వచ్చింది. సీతారాముడు తడిగుడ్డలతోనే తలుపులు తెరిచి 'నువ్వా అత్తయ్యా...ఇంత ఎండలోనా?' అని విస్తుబోతూ నిలబడిపోయాడు.

కామేశ్వరత్త ఆ మాటలు వినిపించుకొన్నదో లేదోగాని, లోపలికి వచ్చింది.

'చెయి కాల్చుకొంటున్నావా నాయనా. పచ్చళ్ల కోసం ఒక్కసారైనా మా యింటి వేపు వస్తావేమో అనుకొంటాను.'

ముక్కాలిపీట ఆమె దగ్గరగా లాగి ముఖంలోకి చూశాడు. ఆమెకు తెలీదా—తనెందుకు వాళ్లింటివేపు పోనిది? తన రమ్యహర్మ్యాలను కూలదోసింది. జానకిని తన నుండి దూరం చేసింది. తన బంగారు కలలలో ముళ్లు చిమ్మింది. రాహుకేతువుల నలె తన చంద్ర కిరణాలను మింగివేసింది. ఏమీ ఎరగనట్లు మాట్లాడుతున్నది. సీతారాముడి ముఖం రంగు మారి పాగింది. ఇంకా తను అమాయికుడు కాదని ఎట్లా యామెకు చెప్పటం? సీతారాముడు తనను తాను నిలదొక్కుకొన్నాడు.

'అలవాటయిపోయింది అత్తయ్యా ... ఏదీ, క్షణం తీరటం లేదు...'

ఈ మాటల్ని గూడా ఆమె వినిపించుకొన్నదో లేదో.

'హైదరాబాదు పోతున్నావుట నిజమేనా సీతయ్యా?'

'నిజమేనత్తా. ఆర్.టి. సీ లో డిపాజిట్టు కట్టాలి. కొట్టు పెద్దది చేస్తేగాని వీల్లేదంటున్నాడు భద్రం. అట్నించి బొంబాయి పోయి కొత్త సామాను తెద్దామనుకొంటున్నాను. చూస్తున్నావుగా — మన వూరు పెద్ద సెంటరవుతున్నది'

'ఏమీ లేదు — మరి నీకు తీరిక వుంటుందో, వుండదో అట్లా పోయినప్పుడు జానకిని చూసి వస్తావేమోనని.'

సీతారాముడు మళ్లీ వులిక్కిపడ్డాడు.

'జానకా? హైద్రాబాదులో వుందా?'

'అల్లుడు వుద్యోగం మానుకొన్నాడుగా సీతయ్యా. హైద్రాబాదులో ఏదో వ్యాపారంలోకి దిగాడుట. ఏది నాయనా దూరాభారం రాకపోకలూ లేవు.'

'అట్లాగేనత్తా.'

'అదేదో చిక్కడపల్లిట. అక్కడే వుంటున్నారు. దాని కోసం ధర్మవరం చీరెకొని అట్టే పెట్టేను. వేరుశనగ పప్పంటే నాలిక కోసుకొంటుంది. నీకు తెలుసుగా. పచ్చి పప్పే బొక్కేసేవాళ్లు మీరిద్దరూ. కాస్త పోయిమూచి యిది అందించిరా బాబూ నీకు పుణ్యం వుంటుంది.'

నిప్పువలె రయ్యిన వీస్తున్న వడగాలికి సీతారాముడి తడి ధోవతి ఆరిపోతున్నది. ఆమె చేతిలో సంచీ అందుకొంటూండగా, గుండెలో పాతగాయం కలుక్కుమన్నది.

పెళ్లైన తర్వాత జానకి పుట్టింటికి రాలేదు. మొగుణ్ని వుద్యోగంలోంచి వూడబెరికేశారని ఆ మధ్య వదంతి పొక్కింది. అయినా, ఈ వూరినీ అమ్మనూ, చెల్లినీ—తననూ—తన నీడగా చిన్నప్పటి నుంచీ తిరిగిన తననూ—చూడాలని ఎప్పుడూ అనిపించలేదా? జానకిని తనకు కాకుండా చేయాలన్న మేనమామ యిష్టం — ఫలించిందా? తను చదువుకోలేదని, పల్లెటూరి సోమరిపోతని, తనకు వుద్యోగస్థుడే అల్లుడు కావాలనుకొన్న కామేశ్వరత్త యిష్టమే

యిట్లా ఫలించిందా? లేక జానకి ఎప్పుడూ అనే తన అమాయకత్వమే — అన్నిటికీ మూలమా? రైలుబండిలో కునికి పాట్లు పడుతూ, సీతారాముడు—ఒక సారి తన కలలన్నూ, ఒకసారి లోపలి ఖద్దరు బనీను జేబులోని మూడువేల రూపాయల్ని తలుచుకుంటూ గతాన్నంతా జ్ఞాపకం చేసుకొంటున్నాడు. ఎట్లా మరిపోవటం? జరిగి అయిదేళ్ళయినా—నిన్న లాగా వుంది. చెరిగిపోని నీడలాగా జానకి అతన్ని వెన్నాడుతూనే వున్నది.

* * *

సీతారాముడికి అర్థం కాలేదు. అల్లుడికి 'చిన్నకారు'న్నది. మాటలన్నీ 'టెలిఫోను లోనే' అని కామేశ్వరత్త చెప్పిందే ఈ యిరుకు సందులో మోటారుషెడ్డు మీది గదిలో కాపరం వుంటారా అనుకొంటూనే మెట్లెక్కి పైకి పోయి తలుపుతట్టాడు. ఎవరూ పలకక పోయినా తలుపు తెరుచుకొన్నది. టేబిలుకు ఎదురుగా ఒకచేయి విరిగిన కుర్చీలో కూర్చొని, గదంతా పరికించి చూస్తున్న సీతారాముడికి బయటి గాలి రివ్వున తగిలింది. సగం తెరిచివున్న డ్రాయరులో గాలికి రెపరెప లాడుతున్న కాగితాలు రెండు పైకి ఎగురుతున్నవి. అప్రయత్నంగానే ఆ కాగితాలు చదువుతూ కూర్చున్నాడు.

* *

సీతారాముడికి పరిస్థితులు అర్థమైనవి. అది జానకి చివరి వుత్తరం. ఒకనాడు—చీకూ చింతాలేని—మోహినీ అవతారంవలె జీవించి, తనవంటి పల్లెటూరి మిడిమిడి చదువుల వాణ్ణి చేసుకోనని నిరాకరించి, ఏదో కలలలోకంలోకి కనబడకుండా పోయిన జానకి దస్తూరిని అతడు యిట్టే పోల్చుకున్నాడు. జానకి వెళ్ళింది కలల లోకంలోకి కాదు. నరకలోకానికి. ఒంటరియై, అనాథగా జీవితాధ్యాయాన్ని ముగించబోతున్న ఆనాటి స్వప్నకన్య—దైన్యగాథంతా వుత్తరంలో వున్నది. 'అమ్మా నన్నెందుకు కన్నావు? నన్నెందుకు చదువుకోనిచ్చావు? ఏమోమో స్వప్నాల్లో తిరుగుతున్నదాన్ని నన్నెందుకు మందలించావు కాదు? ఒక్కదినం సుఖమెరుగను—అత్తవారింటికివచ్చి ఒక్కరోజు కంటినిండా నిద్ర ఎరుగను. నీవిచ్చిన

జయమయా...

సొమ్మా, వున్నదీ అంతా పూడ్చుకుపోయింది. దెబ్బలతో నా వళ్ళు గడుసుబారింది. ఒకముద్దూ, ముచ్చటా — ఎరగని యీ జీవితం ఎంతభారమైపోయిందమ్మా. మనయిల్లు అమ్మించి డబ్బు తెమ్మంటున్నారు. లేకపోతే నాకు చావు తప్పదు. ఆయన కోరికకూడా అదే. ఇల్లమ్మించి—నిన్నూ చెల్లినీ — నా వల్ల అనాథల్ని చేయనా? ఇది నా ఆఖరి వుత్తరం. నే యిదివరకు వ్రాసిందంతా పచ్చి అబద్ధం. నేను పుట్టనే లేదని అనుకో అమ్మా. చెల్లి ఒక్కతే నీ బిడ్డ అనుకో. నన్ను క్షమించు. నాకోసం ఏడవకమ్మా.'

* * *

సీతారాముడు లేచి ఇల్లు చూశాడు. అయిపోయిందా? తను ఆలస్యం చేశాడా? లోపల తనను అగ్నితో ఎవరో కాలుస్తున్నట్లున్నది.

ఇంతలోనే మెట్లమీద గాజులచప్పుడైనది. ఉత్తరంలోని జానకి, రెండు కిరసనాయిలు సీసాలతో ఎదురుగా ప్రత్యక్షమైనది.

'ఇల్లు రిపేర్లు చేస్తుంటే యిక్కడికి మారాం. కాఫీపెట్టనా? ఎంత మారిపోయావు సీతారాం. ఏమిటట్లా నిలబడే వున్నావు? ఏమిటా చూపు—బావా? నేనే... జానకిని. ఇళ్లెట్లా కనుక్కొన్నావు? అంతా బాగున్నారా? ఇప్పుడేం చేస్తున్నావు సీతారాం బావా?'

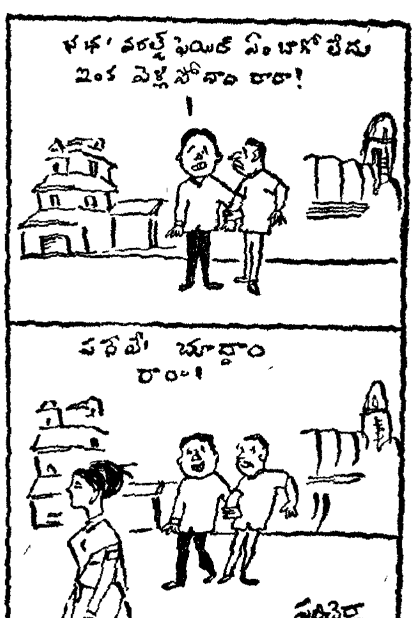

ఆమె నవ్వుతున్నది. బోసికొడుతున్న మెడతోనే, బోసికొడుతున్న చెవులతోనే, గుండెలో అగ్నితో ఇంకొక్క క్షణంలో చావనున్న జానకి నవ్వుతున్నది. ఆడది! ఇదా అర్థం? ఆమెను చూసి సీతారాముడూ నవ్వాడు. జానకి కాఫీపెడ్తానని మళ్ళీ కిందకు పోయింది. సీతారాముడు — వుత్తరాన్ని మడిచి జేబులో పెట్టుకొన్నాడు. మళ్ళీ తీసి డ్రాయర్లోనే వుంచాడు

తన జేబులోని మూడువేల రూపాయలు. కామేశ్వరత్త యిచ్చిన ధర్మవరం పట్టుచీర, వేరుశనగపప్పు టేబిలుమీద వుంచాడు.

సీతారాముడు — ఆమె రాగానే అన్నాడు:

'నాకు చాలాపనుంది—జానకీ. ఇదిగో—యీ అమ్మ నీకు అందించమని చెప్పింది. యీ ఆయన ఎప్పుడొస్తాడో.'

'ఆయనా...ఆయనా?...క్లబ్బుకు వెళ్ళి ఆలస్యంగా వస్తుంటారు. నాకోసం... నాకోసం...ప్రత్యేకంగా వచ్చావా యింత దూరం బావా? భోజనం చేయకుండా ఎట్లా వెళ్తావు?'

'వీల్లేదు. నాకోసం మనుషులు కాచుకొని వున్నారు. మళ్ళీవస్తాను.'

'కాఫీ...'

సీతారాముడు కాఫీ తాగుతుండగా — ఆమె అన్నది.' నీకు జ్ఞాపకం వుందీ. ఒకసారి నన్ను పేరు మార్చుకోమని చెప్పావు. జానకి — రాముడి భార్యగా సుఖపడలేదు — నాకు భయంగా వుంది — అన్నావు జ్ఞాపకముందీ?'

'ఏదో ఎగతాళికి అనివుంటాను. ఇప్పుడు నీకేం తక్కువైందని — జానకీ. డబ్బు లెక్కపెట్టుకో మళ్ళీ వస్తాను.'

'ఎప్పుడనా?'

అప్పటికే సీతారాముడు మెట్లు దిగిపోయాడు.

* * *

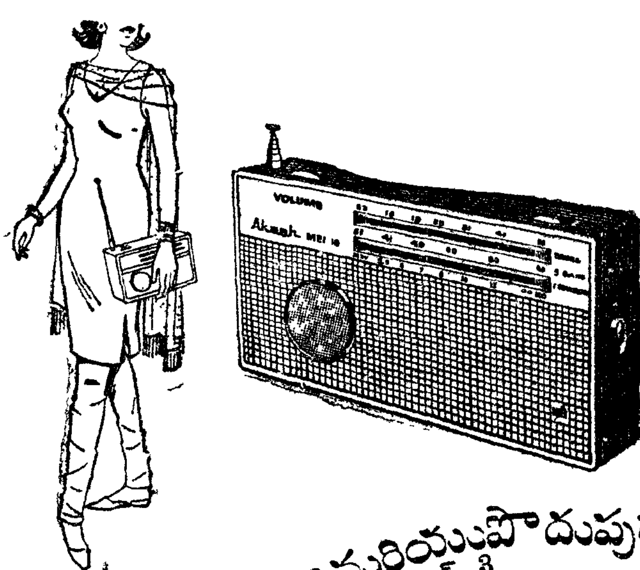

తేలికగా, హుందాగా మరియు పొదుపుగా
మాడల్ MEI-16 బ్యాండ్ 3
ఆల్ వరల్డ్ 7 ట్రాన్‌సిస్టర్స్ అండ్ డైడో.
6 వి. 4 సెల్స్ 950 ఎవరెడి లేక వానికి
సమానమైనవి. పొదుపు & మన్నికైన
21×12×5cms. WT. 1 కేజి మెటల్
కాడరేటెడ్ కాబినెట్. ధర: రు. 165.
మరియు స్థానిక పన్నులు అదనం.

మావద్దగల అనేక యితర మాడల్స్‌కై మాతో సంప్రదించండి!
కావలసిన ఇతర వివరాలకు మీ స్థానిక డీలర్లను సంప్రదించండి లేక మాకు వ్రాయండి.
ప్రతినిధులు లేని ప్రాంతములందు డీలర్లు కావలెను.

ఆకాష్ ట్రాన్సిస్టర్లు

Akash transistors

మెస్సర్స్ మధు ఎలెక్ట్రానిక్స్ (ఇండియా) ప్రైవేట్ లి॥
67-D, (A S.V.), కమలా నగర్, ఢిల్లీ-7.

లోకల్ డీలర్లు:– * ఆర్. ఎం. ఎస్. రేడియో హౌస్, 114, రైల్వే స్టేషన్ రోడ్, తిరుత్తురైపూండి. * రాధా కార్పొరేషన్, 5, కోవిల్ వీధి, దిండిగల్. * బెలి రేడియో హౌస్, 284, రామనాథ్ రోడ్, మధురై. *విజయరాజ్ రేడియో సర్వీసింగ్ సెంటర్, నెం. 70–ఎల్.ఎఫ్.వి.ఎం. రైల్వే ఫీడర్ రోడ్, రామనాథపురం. * వివస్ ఏజెన్సీస్, 42–ఎ, తేరు వీధి, సేలం–1. * మురళి ఎలెక్ట్రానిక్స్, 102, కుమరన్ రోడ్, తిరుప్పూరు. * ముత్తుకుమార్ రేడియో హౌస్, 54, పండరినాద్ కోవిల్ వీధి, కరూరు. * రేడియో ప్యాలెస్, కన్నన్ బజార్, కారైకుడి. * రామన్ & కంపెనీ, రైల్వే ఫీడర్ రోడ్, తెన్‌కాశి * ఫాతిమా ప్యాలెస్, పెనాడం * రాయల్ రేడియో, 79 బిగ్ బజార్ కొత్తనల్లూరు. * కందన్ & కంపెనీ, 22, జవహర్‌లాల్ నెహ్రూవీధి, పాండిచ్చేరి. *ఉమా ఎలెక్ట్రికల్స్, వి.ఆర్.విజయపురం, తిరువారూరు.

జయహో...

పెళ్లయిన అయిదేళ్లకు పుట్టింటికి తిరిగి వచ్చింది – జానకి. వస్తూనే – 'అమ్మా – ఎందుకు పంపించావు అంత డబ్బు? ఇల్లు తాకట్టుపెట్టేనా? చెల్లి పెళ్లి సంగతేమన్నా ఆలోచించావా?? నేను యిదివరకే–వద్దని మొత్తుకోలేదా?' అని ప్రశ్నవిరాద కురిపించింది.

కామేశ్వరమ్మ విస్తుపోతూ ఎదురు ప్రశ్న వేసింది.

'ఏమి డబ్బా–ఎవరు పంపించారంటావే - జానకీ?'

'అదే–నువ్వు సీతారాం బావచేత పంపిన మూడువేలూ'

'నేనా ? సీతారాముడు వెర్రి బాగుల వాడని తెలీదుటే నీకు? భాగస్తుడి డబ్బు కాజేశాడని మూడేళ్లు జైలువేశారు– విన్లేదుటే?'

జానకి కొయ్యబారిపోయింది. క్షణంలో తేరుకొని ఏడుస్తూ చెప్పింది.

'అమ్మా. సీతారాముడు డబ్బు కాజెయ్య లేదమ్మా. నాకిచ్చాడు. నాకు ప్రాణదానం చేశాడు. వెర్రిబాగులదాన్ని నేనమ్మా.'

* * *

మర్నాడే జానకి హైదరాబాదు వెళ్లిపోయింది. మళ్లీ మూడువేలలకు విధవగా తిరిగివచ్చింది. జానకి వైధవ్యంతో ఏడ్చిందో లేదో ఎవరికీ తెలియదు. వచ్చిన రోజునే–ఆమె–సీతారాం బావ భాగస్తుడు–భద్రానికి కబురు చేసింది.

తర్వాత జైలు వెతుక్కుంటూ రాజమండ్రి పోయింది.

భద్రంగూడా ప్లీడర్లదగ్గరికి వెళ్లి వచ్చి—

'ఇప్పుడేమీ లాభం లేదంటున్నారు' అని చెప్పాడు.

రెండవసారి వెళ్లినప్పుడుగాని—సీతారాముణ్ని చూడలేకపోయింది.

జైల్లో అతని మాటలు విని–యింటికి వచ్చి – భద్రానికీ, అమ్మకీ జానకి చెప్పింది.

'నామీద పగతీర్చుకోటానికే–యిదంతా చేశాడు, మహాత్ములకుగూడ యిట్లాంటి పగ వుంటుందా?'